

Jørgen Bro, advokat
Nederste Torpenvej 15 A
3050 Humlebæk

1/12-2002

Befolkningsudviklingen i verden år 1950 til år 2000 og den af FN forventede udvikling fra år 2000 til år 2050, herunder specielt om befolkningsudviklingen i de muslimske lande og regioner, samt forslag om begrænsning af befolkningsudviklingen i nogle af de mindre udviklede lande.

Verdens befolkning nåede i midten af år 2000 **6,1 mia.**

I år 2050 ventes det, at verdens befolkning bliver på omkring **9,3 mia.** ifølge United Nations "World Population Prospects, the 2000 revision" udgivet i 2001.

**I. De mere udviklede regioner,
der forventes at kunne bidrage til fattigdomsbekæmpelsen i verden.**

Befolkning

Europa (excl. Øst-Europa), Nord-Amerika, Oceania
(bl.a. Australien og New Zealand) og **Japan.**

	1950	2000	2050
Ialt mio.	594	895	975

Stigning fra 2000 til 2050 : 80 mio. = 9 %
" " 1950 til 2050 : 381 mio. = 64 %

Bemærk, at Øst-Europa ikke er med i oversigten under I. I dette notat er Øst-Europa derimod medtaget under II. I ovennævnte World Population Prospects er Øst-Europa derimod medtaget under I "De mere udviklede regioner".

Befolkningen i de mere udviklede regioner forventes - som det fremgår - kun at ændre sig lidt i tiden 2000 til 2050, skønt fødselstallene forventes at blive under reproduktionsniveau, d.v.s. det niveau, der er nødvendigt for at sikre, at befolkningen erstatter sig selv i det lange løb. De fleste befolknings reproduktion er sikret med et fødselstal på 2,1 børn pr. kvinde.

II. Befolkningen i de mindre udviklede regioner:

forventes bortset fra Øst-Europa at stige støt **med godt 3 mia.** fra knapt 5,2 mia. i år 2000 til godt 8,3 mia. i år 2050 og det på trods af, at der kun er regnet med fødselstal faldende fra 2,92 i år 2000 til 2,17 i år 2050, og at der også er forudsat en nettoudvandring på omkring 93 mio. i 50 års perioden.

En særlig gruppe under de mindre udviklede regioner er 48 lande, der klassificeres som mindst udviklede. 33 af disse er beliggende i Afrika, 9 i Asien, 1 i Latin Amerika og Caribien, og 5 i Oceania.

Deres befolkning forventes næsten 3-doblet mellem 2000 og 2050 fra 658 mio. til 1,8 mia.

Befolkning	1950	2000	2050	Stigning 1950 - 2050	Stigning 2000 - 2050
	mio	mio.	mio	%	%
<u>Øst-Europa</u>	220	304	222	0,9	- 27
<u>Syd-og Central Amerika</u> (Latinamerika) samt <u>Caribien</u>	167	519	805	382	55
<u>Afrika</u>					
Nord-Afrika (muslimer)	53	174	303	471	74
Syd-Afrika	16	50	57	256	14
<u>Vest-Midt-og-Øst-Afrika</u>					
Muslimer	43	155	464	979	199
Resten	109	415	1176	979	183
<u>Asien</u>					
<u>Vestasien</u> (muslimer) især fra Tyrkiet til Iran og den arabiske halvø (men excl. Israel)	50	188	424	748	125
Israel	1	6	10	900	66
<u>Syd-Central-Asien</u>					
Muslimer :					
Især fra Iran til Indien og "stan"-landene samt Bangladesh og 12% af Indien.	167	549	1074	543	95
Resten, herunder 88% af Indien	331	932	1464	342	57
<u>Østasien</u>					
Kina	554	1275	1462	164	14
Japan (medtaget under I)	(83)	(127)	(109)	31	- 14
Resten	35	79	94	168	19
<u>Syd - Øst Asien</u>					
Muslimer :					
Indonesien +40 % af Malaysia	82	221	326	297	47
Resten incl. 60 % af Malaysia	96	301	474	394	57
Ialt befolkning i de mindre udviklede regioner	<u>1924</u>	<u>5.165</u>	<u>8.353</u>	<u>334</u>	<u>62</u>

III: Verden ialt (I + II)	1950 mio.	2000 mio.	2050 mio.	Stigning 1950 – 2050 %	Stigning 2000 – 2050 %
ad I.) De mere udviklede regioner	594	895	975	64	9
ad II.) De mindre udviklede regioner	1922	5160	8345	334	62
Verden ialt	2.516	6055	9320	270	54
Heraf muslimer ialt	395	1285	2589	555	101

Befolkningerne i lande med muslimsk flertal er medregnet 100 % som muslimer, jvf. vedhæftede kort fra Anders Jerichows bog "Arabien – Palads eller parlament?". Lande med 30 – 50 % og 10 – 30 % muslimer er ovenfor medregnet med henholdsvis 40 % og 20 % muslimer.

Det vil ses, at de mere udviklede regioner, der forventes at skulle hjælpe resten af verden (de mindre udviklede regioner) er blevet relativt færre i antal end dem, der skal hjælpes.

I år 1950 var der 594 mio. til at hjælpe 1922 mio. I år 2000 var der 895 mio. til at hjælpe 5160 mio., og i år 2050 forventes der at være 975 mio. til at hjælpe 8345 mio. eller sagt med andre ord skulle stort set

1 rig hjælpe 3 fattige i 1950

1 rig hjælpe 6 fattige i 2000

1 rig hjælpe 9 fattige i 2050.

Sagt på en anden måde forventes de såkaldte rige lande fra 1950 til 2050 i gennemsnit at stige i antal med 64 %, hvorimod de såkaldte fattige lande i samme periode i gennemsnit forventes at stige til 4 1/3 gange eller med ca. 334 %, og ved beregningen af dette sidste gennemsnit indgår f. eks. også kæmpelandet Kina, der ikke forventes at stige i antal i tiden 2000 til 2050 ud over en mindre stigning som følge af længere levetid.

Som det vil ses, er det **især befolkningerne i 1) Israel og i de muslimske regioner: Nordafrika, Vestasien og Syd-Central-Asien samt 2) befolkningerne i resten af Afrika (bortset fra regionen Sydafrika), herunder de ikke muslimske regioner**, der siden 1950 har haft en voldsom befolkningstilvækst, der forventes at fortsætte i tiden 2000 til 2050 med en ventet henholdsvis **fordobling og tredobling** af befolkningerne til følge.

Der foreligger oplysninger om, at tilstandene i de mindre udviklede lande bliver værre og værre, jvf. f. eks. den arabiske økonomi, der er i dyb krise. Nationalproduktet pr. indbygger i de arabiske lande er faldet støt de seneste 2 årtier, selv om de arabiske lande sidder på 2/3 af verdens oliereserver. jvf. den rapport, der blev offentliggjort af World Economic Forum d. 9/9 2002. Denne rapport er med enkelte undtagelser en hård dom over en totalt forfejlet økonomisk og erhvervsmæssig kurs i de fleste af de arabiske lande, jvf. også den specialrapport fra F.N.'s udviklingsorganisation, UNDP, der tidligere i år 2002 har beskrevet de store tabte muligheder for investeringer og de sociale konsekvenser i de arabiske lande i Mellemøsten og Nord Afrika.

Globalt set er det kun landene syd for Sahara, der i de sidste 20 år har haft en lavere økonomisk vækst pr. indbygger end i de arabiske lande. Den svage økonomiske udvikling er særligt bekymrende på grund af den stærke befolkningstilvækst siden 1950. Det er en farlig kombination.

Den onde cirkel består i, at fattigdommen i sig selv er en vigtig del af grunden til de meget høje fødselstal. Arbejdsløshedstallene i de arabiske lande er i hvert fald blandt de højeste i verden, men det samme gælder formentlig alle de andre lande/regioner, der har haft eller forventes at få en betydelig befolkningstilvækst.

Enhver må kunne sige sig selv, at den udvikling bør standses omgående, og at det burde være sket for længe siden. Det hele bliver jo værre og værre og til sidst må det ende i det kaos, som allerede er begyndt med terrorisme længe før 11/9 – 2001. (Jfr. nedenfor om mulighederne for forøget u-landsbistand.)

Ingen kan være interesseret i, at befolkningen i disse fattigste og næst-fattigste lande med idag godt 1,3 mia. indbyggere føder flere børn til ren og skær fattigdom og frustrerende arbejdsløshed end det antal, der er nødvendigt til at reproducere sig selv, **d.v.s. at der i første omgang må stiles efter en politik, der i gennemsnit maksimalt kun medfører et fødselstal på 2 børn pr. kvinde.** Det samme bør naturligvis også tilstræbes for mange af de andre mindre udviklede lande og regioner med en ikke ubetydelig befolkningstilvækst.

Den Europæiske Union blev især oprettet for at undgå flere krige i Europa. Mange gange i historien har for store forskelle i levestandard været medvirkende årsag til krig. Den muslimske terror, der jo begyndte allerede flere år før d.11. september, 2001 er efter min mening begrundet i fattigdom og knugende arbejdsløshed blandt menneskemasserne i de muslimske lande, i lige så høj grad som i Israel – Palæstina konflikten, der iøvrigt burde have været løst for årtier siden og efter FN's resolutioner. De enkelte lande i FN varetager deres egne landes interesser, hvilket åbenbart er ensbetydende med at Generalforsamlingen og/eller Sikkerhedsrådet ikke magter at gennemtvinge FN's resolutioner.

At fattigdom er en væsentlig årsag til terrorismen blev også kraftigt understreget under det d. 23/9 – 02 afholdte EU møde i København mellem de politiske ledere fra 25 europæiske og asiatiske nationer på ASEM-topmødet i Bella Centeret. Man drøftede, hvordan det internationale samfund skulle håndtere Iraks konsekvente brud på en stribe FN resolutioner. Således udtalte Malaysias regeringschef, Mahathir Mohammed, der iøvrigt er kendt som den måske største kritiker af USA's Mellemøstpolitik, at sult og fattigdom ansporer terrorisme, en holdning, der deltes af Sydkoreas præsident, Kim Dae-jung : ”Frøene til religiøse , etniske og kulturelle konflikter bliver sået af den afmagt, som fattigdom medfører.” sagde han.

Nogle vil måske indvende, at fødselstallene i de mindre udviklede lande i meget vidt omfang er faldet i de forløbne 50 år. Dette er rigtigt – det gælder f.eks. Kina – men det er langt fra nok, jfr. skemaet ovenfor.

Med den befolkningsudvikling, der allerede er sket, har u-landsbistanden fra de mere udviklede lande – uden at forklejne de mange u-lands – og nødhjælpsorganisationers arbejde – vel stort set været som at hælde vand i et bundløst kar.

Forslag om samme demografiske politik som i Kina

Som nævnt er det nødvendigt, at befolkningsforøgelsen i de fleste u-lande standses.. Det må udviklingslandene og deres befolkninger bringes til at forstå.. I FN må man samarbejde om, hvilken politik, der skal føres for at nå dette mål, der er i alle landes interesse. Der må naturligvis være tale

om hjælp til selvhjælp. Landene må selv hjælpe til med at skabe grundlaget for, **at der i de mindre udviklede lande indføres en to – barns politik, stort set med det resultat, som Kina har fået ud af sin et-barns politik**, der tidligere kun var gældende i byerne. I landdistrikterne var det tilladt med mere end et barn. På det sidste er man vist blevet mere lemfældige i byerne, dog er mere end to børn her vist stadig ikke sandsynligt.. Resultatet af Kinas politik er, at fødselstallet siden 1990 er blevet bragt ned under 2 børn pr. kvinde. Senest i årene 1995 til 2000 til 1,8 børn pr. kvinde.

Kina forventes at stige fra 2000 til 2050 med 14 %. Denne stigning skyldes ikke en forudsat stigning i fødseltallet, men en forventet længere levetid.

Et af midlerne må være at uddanne befolkningerne og motivere kvinderne til at søge ud på arbejdsmarkedet, opnå selvstændighed til selv at bestemme, hvor mange børn, de ønsker at føde og opdrage. Ikke alene det forhold, at kvinderne tjener deres egne penge, men også det forhold, at de påbegynder en uddannelse med henblik på arbejde udenfor hjemmet, vil utvivlsomt medføre færre fødsler.

De lande, der i deres kultur har forbud mod prævention, må naturligvis bearbejdes til et holdningsskift.

Det forhold, at kvinderne kommer på arbejdsmarkedet kan medføre betydelig forøgelse af arbejdsløsheden. Det kan derfor være, at en blot standsning af befolkningstilvæksten af denne eller andre grunde i det lange løb ikke er tilstrækkelig, men at en yderligere begrænsning af de store befolkninger kan blive nødvendig.

Man må derfor konkret i eller for de enkelte lande successivt finde frem til de mest hensigtsmæssige fødselstal, der formentlig vil være fra 1 – max. 2 børn pr kvinde i gennemsnit..

Er kraftig forøgelse af bistandshjælpen sandsynlig ?

Det er for mig at se ikke realistisk at tro, at de mere udviklede lande med en befolkning på 900 mio. har politiske muligheder for at forøge deres bistand til de mindre udviklede lande med en så kolossal samlet befolkning som 5 mia., så det virkelig batter.

USA med 283 mio. indbyggere havde i forvejen kolossale militærudgifter, der nu på det sidste nødvendigvis må forøges med store ekstraudgifter til den krig mod usynlige modstandere, der er i gang overalt i verden.

Det sidste må Europa med en befolkning på 423 mio. (excl. Østeuropa) også forventes at få. Hertil kommer, at Europa må bestride sin egen særlige u-landsbistand med optagelsen af 10 nye lande og senere Rumænien og Bulgarien og nok også Rusland og Ukraine og til sidst nok også Hviderusland.

Det kan også være, at USA på et eller andet tidspunkt bliver træt af at betale for Europas sikkerhed og forlanger Europas deltagelse i udgifterne til at holde styr på verden.

Er der nogen, der kan forestille sig en reduktion af de mere udviklede landes velfærdssystemer med fx. 1/3 ?